

mis olid kullutanud. Ütles, et selle illusa kuivalge ja soe õga kül joudis senna kohta sada, kus homine hommiko warra piddi platsis ollema. Jättis perremest Zummalaga, kinnitas omma nahk fotti õlade peäl, ja et se kül raskeste fanda sure rahha hulgat pääraßi, mis selle sees, töttis ommiti ni fermeste, et olli teisel hommikul jubba föriwalisse tee peál hult maad läbbi läinud, enne kui Willem unnest lahus. Sesamma sai peagi märko omma seltsimehhe uest furuusest. Arwas sedda tühiaks asjaks, nisuugust kavvalat meest, kui teine olli, väist tagga otsida, waid sai nüüd ueste selget atro fest, et se üsna töösinne sanna on. mis ütleb, et „furja wiisiga sadetud warra ei festa mitte fauaks ja ei anna õnne egga rahho.“

Willem wöttis ennesele sedda targemateest, tee peál tagasi fallama emma male, ja ilma muud sundmusseta, kui sedda, mis temma süddame tunnisus tem-

ma peál panni, kohtule omma suurt furjust isse üllesandma, et agga fest fibbedast hingepinast, mis temmale ei suggogi ennam rahho egga ohto ei jätnud, wähhe ommiti lahti saaks. Kui olli omma issamaad käitte sanud, siis teggi nenda kui olli sedda targat nou ennesele ette wötnud: räkis kohtowannemattele omma hirmust sünd libbeda kahhetsemissega ülles, ja heitis tassasel metel surno nuhtlusse moississe alla, mis folhus olli arwanud, tedda täieste teninud ollewad.

Misugune surno nuhtlusse moissinne piddi seál maal iska funninga läest finnistud sama enne kui sedda töeks tehhi. Kui funningas olli kuusda sanud, et wang omma furjust isse ilma sundmusseta kohtule olli üllesannud, ja et temma süddamelikko ja fibbedat kahhetsemist omma mõrtsuka tö pääraast tundis, siis andis funningas armute rumi ja mutis surno kohtomoistmist sel wiil, et súallune piddi